

Rep. Nr 32/13

*

AR. NA-061bis-11

*

KAMER VAN EERSTE AANLEG die met volle rechtsmacht kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 2 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

Tegensprekelijke
eindbeslissing d.d.
21 oktober 2013

BESLISSING

*
Beroep tegen beslissing
Leidend ambtenaar dd.
27 mei 2011

In de zaak van: A..., wonende te XXXX, uitbater van B..., service residentie te XXXX,
appellant, met als raadsman meester C..., advocaat te XXXX.

*
VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
BEROEP

Tegen : **RIZIV – DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN CONTROLE**, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, dokter D..., geneesheer-inspecteur-directeur, en mevrouw E..., attaché, ambtenaren bij geïntimeerde.

*
* *

Op de openbare terechtzitting van 16 september 2013 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedureglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- de beslissing van de Leidend ambtenaar van 27 mei 2011, betekend aan appellant op 7 juni 2011;
- de beroepsakte van appellant van 5 juli 2011, ontvangen op de griffie op 7 juli 2011;
- de besluiten namens geïntimeerde van 8 augustus 2011, neergelegd op de griffie op 8 augustus 2011;
- de besluiten van appellant van 28 oktober 2011, ontvangen op de griffie op 3 november 2011;

- de vaststelling van de rechtsdag op 16 september 2013.

Gehoord op de openbare terechtzitting van 16 september 2013:

- mevrouw E... in de uiteenzetting van het juridische luik van de middelen en conclusies namens geïntimeerde;

- dokter D... in de uiteenzetting van het medische luik van de middelen en conclusies namens geïntimeerde;

- mevrouw meester C... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens appellant.

De debatten worden gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 21 oktober 2013, eerste nuttige zitting van de Kamer van eerste aanleg.

*
* *
*

A. Voorwerp van het geschil

Aan de heer A... werden als beheerder van de service residentie B... twee inbreuken ten laste gelegd.

1. Het indienen van prestaties vermeld op getuigschriften, facturen of magnetische dragers, niet overeenkomstig de door de Wet, de Koning of bij Verordening vastgestelde modaliteiten.

Niet voldaan aan de modaliteiten inzake ondertekenen verzamelgetuigschriften.

Reglementaire basis voor de tenlastelegging:

Gecoördineerde wet van 14 juli 1994:

Artikel 164. *Onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 142, § 1 en 146, is hij die, ten gevolge van een vergissing of bedrog, ten onrechte prestaties heeft ontvangen van de verzekering voor geneeskundige verzorging, van de uitkeringsverzekering of van de moederschapsverzekering, verplicht de waarde ervan te vergoeden aan de verzekeringsinstelling die ze heeft verleend..... De prestaties vermeld op getuigschriften, facturen of magnetische dragers, die niet werden ingediend of verbeterd overeenkomstig de in de terzake door de Koning of bij verordening vastgestelde modaliteiten, worden beschouwd als ten onrechte uitgekeerde prestaties dienen derhalve te worden terugbetaald door de betrokken zorgverlener, dienst of inrichting.*

De ten onrechte uitbetaalde prestaties van de verzekering voor geneeskundige verzorging die langs de derdebetalersregeling zijn betaald, moeten terugbetaald worden door de zorgverlener die de wets- of verordeningsbepalingen niet heeft nageleefd. Indien een natuurlijke persoon of een rechtspersoon de prestaties voor eigen rekening heeft geïnd, is deze samen met de zorgverlener hoofdelijk aansprakelijk voor de terugbetaling ervan.....

Alle terugvorderingen van onverschuldigde betalingen, voortvloeiend uit dit artikel, kunnen ingeleid worden volgens de procedure voorzien bij artikel 704, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek. Zij genieten het voorrecht bedoeld in artikel 19, 4°, eerste lid, van de hypotheekwet van 16 december 1851.

Verordening van 28 juli 2003 tot uitvoering van art. 22, 11° van de gecoördineerde wet:

Artikel 6, § 2. "In afwijking van de bepalingen van § 1, 2°, 4° en 6°, mogen de verstrekkingen voor andermans rekening verricht, worden vermeld op een groen verzamelgetuigschrift, conform het model vervat in bijlage 28, wanneer bureauticamiddelen om getuigschriften op te maken worden gebruikt...".

Artikel 6, § 14. Door zijn handtekening onderaan de verzamelgetuigschriften voor verstrekte hulp, vervat in de bijlage 28 **verklaart de ondertekenaar, die ofwel een geneesheer moet zijn ofwel een zorgverlener die deel uitmaakt van het beroep waartoe de geattesteerde verstrekkingen behoren, dat hij beschikt over documenten waaruit blijkt dat de verstrekkingen zijn verricht door de zorgverlener waarvan de naam naast elke verstrekking is vermeld.** De desbetreffende bescheiden zijn ter beschikking van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle; ze moeten door de hierboven bedoelde zorgverlener ondertekend zijn...

Het in het eerste en tweede lid bedoelde procédé mag alleen maar worden aangewend op voorwaarde dat er tussen de ondertekenaar en elke betrokken zorgverlener een **schriftelijke lastgeving** bestaat luidens welke de zorgverlener (de lastgever) aan de ondertekenaar (de lasthebber), die aanvaardt, de volmacht verleent om, onder zijn handtekening, de door hem verleende verzorging aan te rekenen aan de verzekering voor geneeskundige verzorging.

De uitgave van de ziekteverzekering bedraagt 22.370,25 euro.

2. Opstellen, laten opstellen, afleveren of laten afleveren van reglementaire documenten terwijl de verstrekkingen niet voldoen aan de voorwaarden bepaald in de wet, zijn uitvoeringsbesluiten of de krachtens deze wet afgesloten overeenkomsten en akkoorden.

2.1 Het attesteren van nomenclatuurnummers 425272, 425294, 425670, 425692 daar waar niet voldaan is aan de bepalingen van artikel 8 § 1, 1° II en 2° II (fysieke afhankelijkheidstoestand)

Dat is een inbreuk op artikel 73bis, 2° van de gecoördineerde wet en tegen Hoofdstuk III, Afdeling 4, artikel 8, § 1 van de NGV.

Tijdens de periode 01/12/2007 tot en met 31/08/2008 werden bij drie verzekerden 880 x forfait A (601x425272 en 279x425670) ten onrechte aangerekend. Bij één verzekerde werd 287 x forfait B (196x425294 en 91x425692) ten onrechte aangerekend

De onterechte uitgave van de ziekteverzekering bedraagt 12.652,24 euro, na toepassing van de verschilregel.

2.2 Het attesteren van het nomenclatuurnummer 425110-425515 (toilet) daar waar niet voldaan is aan de bepalingen van artikel 8§6 (afhankelijkheid om zich te wassen)

Dat is een inbreuk op artikel 73bis, 2° van de gecoördineerde wet en tegen Hoofdstuk III, Afdeling 4, artikel 8, § 1 en § 6 van de NGV.

Tijdens de periode 01/12/2007 tot en met 31/08/2008 werd bij twee verzekerden 5x/week ten onrechte een toilet aangerekend (148x425110 en 119x425515 en 118x425014 en 101x425412).

De onterechte uitgave van de ziekteverzekering bedraagt 1.796,21 euro, na toepassing van de verschilregel.

- **Beslissing Leidend ambtenaar**

De Leidend ambtenaar oordeelde op 27 mei 2011 dat:

- de feiten opgenomen onder tenlastelegging 1 ten onrechte werden gekwalificeerd als zijnde een administratieve inbreuk;
- de feiten opgenomen onder tenlastelegging 2 een inbreuk zijn op artikel 73bis, 2° van de gecoördineerde wet en dat de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen, 14.448,45 euro dus terugbetaald diende te worden;
- appellant een administratieve geldboete diende te betalen van 50% van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen van tenlastelegging 2, zijnde 7.224,22 euro.

*
* *

B. Standpunt van de partijen

Voorafgaande opmerking:

Beide partijen gaan akkoord met de beslissing van de Leidend Ambtenaar aangaande tenlastelegging 1: deze is niet bewezen en dus ongegrond. De Kamer van eerste aanleg sluit zich hier bij aan, zodat er niet verder wordt op in gegaan.

1. Korte weergave van het standpunt van appellant:

De verpleger (F... in kwestie) hield zich terecht aan de instructies van de behandelende geneesheer en dit zonder eigen interpretatie of aanpassingen hieromtrent van zijnentwege. Overigens heeft appellant alle medische voorschriften overgemaakt aan de verschillende mutualiteiten alwaar ze kunnen worden opgevraagd.

Voor een verpleger-controleur is het onmogelijk om 1 à 3 jaar na de verleende prestaties na te gaan wat indertijd de onafhankelijkheidsgraad was van de patiënt.

Ondergeschikt vraagt appellant afbetalingstermijnen want de gevorderde som is aanzienlijk.

2. Korte weergave van het standpunt van geïntimeerde:

De fysieke afhankelijkheidstoestand moet door de verpleegkundige zelf bepaald te worden en niet door de behandelende arts.

De controle achteraf is per definitie een controle van een periode in het verleden, maar die gebeurt altijd zeer omzichtig en rekening houdend met de toestand in het verleden.

De vraag tot betalingstermijnen is niet gemotiveerd noch gestaafd door stukken zodat er niet kan worden over geoordeeld.

*
* *

C. Beoordeling

Het hoger beroep is regelmatig naar tijd en vorm: het verzoekschrift is ontvankelijk, wat door geïntimeerde overigens niet wordt betwist.

1. de tenlasteleggingen:

1.1. bewijslast:

Of de tenlastelegging een straf- dan wel een burgerlijke (of gemengde) sanctie beoogt speelt geen grote rol: de DGEC draagt de bewijslast en in geval van twijfel wordt de vordering afgewezen (in strafzaken op grond van hetgeen in het Latijnse adagium wordt verwoord: "in dubio pro reo" of, vrij vertaald: twijfel komt de beklaagde ten goede; in burgerlijke zaken op grond van art 1315 BWB en art 870 Ger.W.: zie dienaangaande: N. VERHEYDEN-JEANMART, Le droit de la preuve, p. 43, nr 69 (" ... L'incertitude subsistant à la suite de la production d'une preuve, d'où qu'elle vienne, doit nécessairement être retenue au détriment de celui qui avait la charge de la preuve et sur lequel pèse le risque du défaut de preuve. ... », vrije vert. : Blijft er onzekerheid bij de bewijslevering, waar die ook vandaan komt, dan zal die weerhouden worden in het nadeel van degene die de bewijslast draagt vermits het bewijsrisico bij die ligt.").

In het kader van zijn medewerkingsplicht en de procesloyaliteit die ook op hem rust met het oog op de waarheidsvinding (de zogenaamde "partijwerkzaamheid": zie B. ALLEMEERSCH, Taakverdeling in het burgerlijk proces, p. 355 en N. VERHEYDEN-JEANMART, o.c., nr 66: "... On n'exige pas une preuve ou une démonstration absolue. Prouver c'est établir une vraisemblance suffisante qui emporte la conviction du juge et lorsque ce résultat est atteint, le juge donne à l'autre partie à s'expliquer pour, éventuellement, créer, à son tour, une vraisemblance contraire..."; vert. : een absoluut bewijs wordt nooit vereist. Bewijzen is het aantonen van een waarschijnlijkheid die volstaat om de rechter te overtuigen en, in voorkomend geval, zal de rechter de andere partij uitnodigen om op zijn beurt te proberen een tegengestelde waarschijnlijkheid aan te tonen) mag ook van de zorgverleners een zekere verantwoording en rekenplicht worden verwacht, zeker nu het gaat over de juiste besteding van niet onbeperkte gemeenschapsmiddelen.

1.2. in concreto:

Appellant stelt ten onrechte dat de fysieke afhankelijkheidstoestand door de behandelende arts moet worden beoordeeld: de regelgeving (art 8 §5 en §7 NGV) bepaalt duidelijk dat het formulier moet worden ingevuld door de verpleegkundige.

Appellant stelt eveneens ten onrechte dat het "onmogelijk" en "ongeloofwaardig" is dat een controleur nog 1 à 3 jaar na de verleende prestaties kan nagaan welke afhankelijkheidsgraad de verzekerde vertoonde.

Een controle (uiteraard a posteriori) is nog steeds mogelijk jaren na het verlenen van de prestaties, met dien verstande dat het verloop der jaren noopt tot omzichtigheid bij de beoordeling. Ook mag aangenomen worden, in de regel althans, dat de gezondheidstoestand van de oudere verzekerde er met de jaren niet op verbetert en de afhankelijkheidsgraad steeds groter wordt.

Uit de gegevens van het dossier, zoals die onder meer tot uiting komen in het feitenrelaas, blijkt dat de controleur rekening heeft gehouden met het tijdsverloop en de al of niet gewijzigde gezondheidstoestand of hulpbehoefte. Enerzijds werden de verzekerden dienaangaande uitdrukkelijk ondervraagd (zie bvb. de verklaring van G...d.d.21.5.2008: "... Mijn toestand is weinig veranderd de laatste 2 jaar ..."; de verklaring van H... d.d. 20.11.2008: "... Mijn toestand zoals hierboven beschreven is slechter dan dat ik binnenkwam ..."; de verklaring van I... d.d. 21.11.2008: "... Mijn toestand zoals hierboven beschreven is ongeveer gelijk gebleven als dat ik hier binnen gekomen ben ..."; de verklaringen van J... d.d. 21.5.2008 en 20.11.2008: "... Sedert mei 2008 is mijn toestand verslechterd ..."), anderzijds werd aan de huisdokters, van wie mag aangenomen worden dat ze hun patiënten al langere tijd volgen, gevraagd

zich uit te spreken over de periode eind 2007 tot eind 2008.

Er werd bijgevolg voldoende rekening gehouden met het tijdsverloop.

Gelet op de vaststellingen van de controleur en de afgelegde verklaringen van de verzekerden blijkt dat er manifest overscoring was.

Ook aangaande de afhankelijkheid om zich te wassen is de tenlastelegging voldoende onderbouwd. Er werd ook hier rekening gehouden met het tijdsverloop. De huisdokter sprak zich uit over de litigieuze periode. Hoofdverpleger F... geeft de inbreuk inzake K... trouwens toe. Ook hier zijn de inschaling door de huisarts en de controleur in overeenstemming met de verklaringen van de verzekerden.

Besluit: de tenlasteleggingen zijn afdoende bewezen.

2. de administratieve geldboete:

2.1. de mildere wet?

2.1.1. principes:

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de administratieve geldboete gevorderd door de DGEC (art 142 §1, 1° en 2° gecoörd. ZIV-wet) geen straf is in de zin van art 2 lid 2 Strafwetboek (vgl. Cass. 14.3.2005, Soc. Kron. 2005, 520 of J.T.T. 2005, 225). Deze bepaling, alsook de artikelen 7.1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en 15.1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Burgerlijke en Politieke Rechten, huldigen evenwel ook het algemeen rechtsbeginsel, geldend binnen de verdragsstaten, dat een nieuwe, mildere strafbepaling moet worden toegepast.

Er kan logischerwijze evenwel pas sprake zijn van een "mildere wet" wanneer:

- tussen (het begin van) de incriminatieperiode van de inbreuken en de uitspraak er 2 sancties waren, meer bepaald een zwaardere en een mildere.
- bovendien: **de rechtsprekende instantie bevoegd was/is, binnen het eigen sanctiesysteem, (theoretisch) elk van beide sancties uit te spreken.**

2.1.2. de verschillende sanctiesystemen:

Wanneer evenwel **verschillende sanctiesystemen** (andere wetgeving, andere rechtsprekende instantie, andere procedureregels ...) naast mekaar staan, stelt zich niet het probleem van de mildere wet, maar wel van het (eveneens in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens voorziene) "non bis in idem"- principe (zie bvb zeer recent: Antwerpen,

27.6.2012, Limburgs Rechtsleven 2013, 127).

Aldus werd in een recente wet in fiscale zaken (wet van 20.9.2012, B.S. 22.10.2012) de "una via" beoogt, met name door invoering van het subsidiariteitsbeginsel (voorrang van de fiscus op het gerechtelijke apparaat). Ook in het sociaal strafwetboek blijven strafsancties en administratieve sancties mogelijk en ook hier geldt het subsidiariteitsbeginsel: voor zover de arbeidsauditeur niet vervolgt, kan de Directeur van de dienst Studiën van de FOD WASO een administratieve geldboete opleggen.

Er kan dus **cumul** zijn van 1. **administratieve sancties met strafsancties** en van 2. **administratieve sancties met andere administratieve sancties** (zie Jean-Pierre DIEPENDAELE, Eenmaal? Andermaal? Cumul van administratieve sancties in de werkloosheid met strafsancties (of met administratieve sancties): de opflakking van een oud zeer, R.W. 2012-2013, 882).

Bij cumul van deze sancties (met strafkarakter) is er geen sprake van toepassing van de mildere wet, maar wel, zoals hoger al gesteld, van in acht name van het non bis in idem-principe (voor toepassingen inzake cumul van administratieve sancties, zie bijvoorbeeld ook nog: Brussel, 3 april 2008, FJF 2009, 361: samenloop van een douaneboete met een BTW-boete en de bespreking ervan door A. DE NAUW, Cumulatie van straffen en administratieve sancties met een strafrechtelijk karakter na de arresten ZOLOTOUKHIN en RUOTSALAINEN, in: F. DERUYCK (ed.), Strafrecht meer ... dan ooit, p. 6 en 7).

Met de invoering van het sociaal strafwetboek (verder afgekort: SSWB) is er opnieuw cumul van administratieve sancties met strafsancties en met andere administratieve sancties, op benaerstiging van: ofwel het Openbaar Ministerie, ofwel de Directeur van de FOD WASO ofwel bijvoorbeeld de Gewestelijke Directeur van de RVA (zie Jean-Pierre DIEPENDAELE, o.c., p. 885). Het gaat dan telkens om sancties van uiteenlopende aard waarbij de zogenaamd "mildere wet" *niet de minste rol speelt*: elk rechtsprekend orgaan kan slechts sanctioneren binnen zijn eigen sanctiesysteem (zoniet zou men trouwens een amalgaam verkrijgen van: samenstelling rechtsprekend orgaan, vervolgende overheid, procedure, beroepsmogelijkheid, verjaring, mogelijkheid tot verzachtende omstandigheden, bijzondere herhaling ...)(zie bijvoorbeeld wat het SSWB betreft: K. SALOMEZ, Sociaal strafrecht, p. 66 en 67).

Bij het parallel bestaan van diverse sanctiesystemen (soms dus drie naast mekaar) stellen zich heel wat interferentie- en coördinatieproblemen: de oplossing ervan kan liggen in het behoud van slechts één vorm van sancties of in het coördineren van de sancties (bijvoorbeeld via het subsidiariteitsprincipe).

2.1.3. Het SSWB:

Bij de invoering van het sociaal strafwetboek was de wetgever er zich blijkbaar niet van bewust dat art 225.3° SSWB een bestraffing voorzag voor inbreuken waarvoor ook reeds een geschillenregeling bestond die ingevoerd werd door de zogenaamde gezondheidswetten 2006 en 2008. Beide sanctiesystemen overlap(p)(t)ten mekaar. Nergens blijkt dat het SSWB de bestaande administratieve geschillenregeling zou hebben opgeheven (zoals ten onrechte door sommigen wordt voorgehouden in de parlementaire voorbereiding tot wijziging of "reparatie" van het Sociaal Strafwetboek, met name tot opheffing van artikel 225.3° SSWB; de hoofdindieners van het wetsvoorstel heeft het terecht over een "gedeeltelijke overlapping").

Aangezien de wet de enige mogelijke bron van strafbaarstellingen en van straffen is (legaliteitsbeginsel) blijven alle sanctiesystemen voortbestaan zolang ze niet bij wet worden opgeheven. De strafwet kan dus principieel niet in onbruik geraken: ze kan enkel opgeheven worden door de wetgever zelf, hetzij uitdrukkelijk, hetzij stilzwijgend. In principe moet de opheffing uitdrukkelijk worden verricht. Uitzonderlijk is echter ook impliciete opheffing mogelijk, namelijk **wanneer de nieuwe wet onverenigbaar is met de oude wet**. Dit geldt echter slechts op voorwaarde dat deze onverenigbaarheid vanzelfsprekend is, m.a.w. **wanneer de toepassing van de oude wet door de nieuwe onmogelijk wordt gemaakt** (lex posterior derogat priori)(Chris VAN DEN WYNGAERT, Strafrecht en strafprocesrecht, p. 98).

Het SSWB is evenwel nooit onverenigbaar gebleken met de vooraf bestaande administratieve geschillenregeling voorzien in de zogenoemde gezondheidswetten (die trouwens fundamenteel verschilt als men de inbreukomschrijvingen vergelijkt).

Geïntimeerde verwees ter zitting naar rechtspraak van een Kamer van beroep die de sanctie van art 225.3° SSWB zou hebben toegepast als "mildere wet". Deze rechtspraak kan evenwel niet worden gevolgd, al was het maar omdat de administratieve rechtscolleges opgericht binnen het RIZIV **niet eens bevoegd zijn om sancties voorzien in het SSWB uit te spreken** (net zomin als omgekeerd een Correctionele rechtbank of de Directeur van de FOD WASO de sancties zouden kunnen uitspreken die voorzien zijn in de Gezondheidswetten, het weze dan bij hypothese dat het zou gaan om de "mildere sancties"), gesteld dan nog dat het bewijs zou voorliggen dat de Arbeidsauditeur besliste om niet te vervolgen, quod non in casu.

Het uitvoerings-KB van 1 juli 2011, tot uitvoering van sommige bepalingen van het SSWB (B.S. 6.7.2011) is zeer duidelijk:

- in artikel 9 wordt gepreciseerd: “De bevoegde administratie voor het opleggen van administratieve geldboeten is de Directie van de administratieve geldboeten van de Afdeling van de juridische studiën, de documentatie en de geschillen van de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg.”
- In artikel 10 worden de bevoegde ambtenaren zelfs nominatim (en dus beperkend) opgesomd.

Het is dus overduidelijk dat de administratieve rechtscolleges niet de minste bevoegdheid hebben om sancties uit het SSWB op te leggen.

De DGEC is zelfs niet bevoegd om straffen uit het SSWB te vorderen. Als ze die toch zou vorderen, moet haar vordering dienaangaande onontvankelijk worden verklaard. In een conclusie voor het Hof van Cassatie heeft eerste advocaat-generaal Krings aangaande een gelijkaardig probleem het volgede gesteld:

“... Die regel volgt uit de omstandigheid dat de vordering, voor zover ze zou zijn ingesteld op grond van een andere wetsbepaling dan waarvoor de vervolgende partij bevoegd is, niet ontvankelijk zou zijn, en dat de rechter geen **uitspraak mag doen over een vordering die niet ontvankelijk is.**

Wanneer de procureur des Konings een vordering instelt die enkel tot de bevoegdheid van het Bestuur der douanen en accijnzen behoort, dan moet de vordering niet ontvankelijk worden verklaard. Maar datzelfde Bestuur is evenmin bevoegd om vervolgingen in te stellen op grond van bepalingen van het Gemeenrecht.

Als de rechter dus vaststelt dat het feit dat hem ter beoordeling is gegeven, gelijktijdig onder de twee wetsbepalingen valt, waarvan de toepassing tot de bevoegdheid van respectievelijk van de ene en van de andere vervolgende partij behoort, dan kan hij slechts met die wetsbepaling rekening houden die tot de bevoegdheid behoort van die vervolgende partij die het feit bij hem aanhangig heeft gemaakt. ...” (conclusie voor Cass. 28 september 1982, Arr. Cass. 1982, nr. 68).

Er van uitgaande dat de administratieve rechtscolleges wel hun eigen sanctiebevoegdheid behielden (--- zoniet konden/moesten de voormelde Kamer van eerste aanleg en/of van beroep trouwens niet getoetst hebben welke de zwaarste en welke de mildste sanctie was ---) en vermits de DGEC niet bevoegd is om te vervolgen voor inbreuken op het SSWB en de administratieve rechtscolleges evenmin de sancties uit het SSWB kunnen opleggen, kan enkel gesanctioneerd worden binnen het eigen sanctiesysteem.

Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat nog steeds cumul van administratieve sancties mogelijk blijft na de opheffing van art 225.3° SSWB: in veel gevallen van niet-eeerbiediging van de nomenclatuur is er bvb ook valsheid in geschrifte, nog steeds bestraft door Boek 2, hoofdstuk 10 SSWB (sanctie niveau 4). Ook de RVA-directeur behoudt zijn

sanctiemogelijkheid (uitsluiting van het recht op werkloosheidsvergoedingen...), *naast* deze van de Directeur van de FOD WASO.

Bij interne samenloop van verschillende sanctiestelsels is er niet altijd een wettelijke (voorrangs-)regeling (voor een bespreking: E. DANCKAERT en J. PUT, Administratieve rechtshandhaving, in: G. VAN LIMBERGHEN (Ed.), Sociaal handhavingsrecht, p. 287; Brussel, 27.9.2001, R.W. 2001-2002, 954; AH. Antw. 17.9.2002, Soc. Kron. 2003, 386), maar zal wel altijd het “non bis in idem”-principe gelden (E. DANCKAERT en J. PUT, o.c., p. 288): die eerst komt eerst maalt.

Besluit: de administratieve rechtscolleges zijn **niet** bevoegd om sancties uit het SSWB op te leggen en kunnen enkel sancties opleggen die voorzien zijn door de wetten waarbij ze zijn opgericht.

2.2. principes:

De administratieve geldboete heeft een strafkarakter zodat een aantal principes uit het strafrecht moeten worden herinnerd en toegepast.

Goede trouw speelt geen rol bij de *strafbaarheid* van de overtredingen van de nomenclatuur (wél bij de straftoemeting).

Hoewel een louter “materieel” misdrijf niet bestaat, is niet noodzakelijk kwade trouw of een ander bijzonder opzet vereist als constitutief bestanddeel van de strafbare inbreuk. Elke inbreuk onderstelt wel altijd een moreel element. Bij gebrek aan nadere precisering of expliciet intentioneel strafbaarheidsvereiste volstaat het bewijs dat de dader de inbreuk wetens en willens, dit wil zeggen vrijwillig en zonder enige dwang, heeft gepleegd. De dader gaat dan pas vrijuit als overmacht, onoverwinnelijke dwaling of een andere schulduitsluitingsgrond is aangetoond, minstens geloofwaardig is (Cass. 27.9.2005, P.05.0371.N/1).

Een administratieve geldboete kan worden opgelegd in geval van een louter administratieve vergissing, onachtzaamheid, slordigheid of onwetendheid. Onwetendheid zou wel kunnen ingeroepen worden, maar enkel als deze te wijten is aan een onoverkomelijke gebeurtenis waar men geen vat op heeft (AH Antw., 8.4.2008, onuitgegeven, AR 2010623, inzake van: PONJAERT t. RIZIV).

2.3. begroting:

De administratieve geldboete werd oordeelkundig en gematigd begroot op 50% van het teruggevorderde bedrag. Er werd terecht rekening gehouden met de afwezigheid van antecedenten.

3. de vraag tot betalingstermijnen:

De bestreden beslissing van de Leidend ambtenaar dateert van mei 2011 en is uitvoerbaar. Niettemin maakte appellant niet de minste aanstalten om te beginnen af te betalen. Zijn verzoek om afbetalingstermijnen te bekomen is overigens niet afdoende gemotiveerd: er zijn geen gegevens bekend aangaande zijn inkomsten en uitgaven. De loutere verwijzing naar de belangrijkheid van de gevorderde bedragen is onvoldoende. De vraag om af te korten moet worden afgewezen.

OM DIE REDENEN,

DE KAMER VAN EERSTE AANLEG die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond;

Dienvolgens, bevestigt de bestreden beslissing;

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 21 oktober 2013 van de Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsuitkering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Jan Vermeir, magistraat, Voorzitter van de Kamer van eerste aanleg;
- Martin Volcke, griffier.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Martin Volcke

Jan Vermeir

De Kamer van eerste aanleg die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit de heer Jan Vermeir, magistraat-voorzitter, dokter Bernard Debbaut en dokter Els De Baerdemaeker, stemgerechtigde leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede de heer Danny Marcoen en de heer Yves Wuyts, stemgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve verenigingen van de zorgverleners gemachtigd om de in artikel 140, 21° ZIV-wet (34,12°) bedoelde verstrekkingen uit te voeren.

De Kamer van eerste aanleg werd bijgestaan door de heer Martin Volcke, griffier.

De beslissingen van de Kamer van eerste aanleg zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande beroep (artikel 156, § 1, eerste lid). De sommen brengen van rechtswege intresten op tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken zoals voorzien in artikel 2, § 3 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen interest, vanaf de eerste werkdag die volgt op de kennisgeving van de beslissing, waarbij de postdatum bewijskracht heeft (artikel 156, § 1, tweede lid). Het beroep bij de Kamer van beroep schort de uitvoering van de beslissing niet op (artikel 156, § 2, eerste lid).

